

napram 70 - 75% za delovne in sanitarne prostore). To je velikanski napredek, ki je omogočil, da se je celjska bolnica v 10 letih (1941 - 1951) razvila iz primitive podeželske bolnice v moderen, sodobnim principom odgo-varjajoč zdravstveni zavod I. reda.

Reševalna postaja.

Pred vojno je Celje imelo samo reševalno ekipo, ki je delovala pod okriljem prostovoljnega gasilskega društva ter imela 1 sam rešilni avto.

Po okupaciji je Reševalna postaja do sredine leta 1947 delovala v sklopu Mestnega odbora rdečega križa ter je šele po tem razdobju postala samostojna zdravstvena ustanova.

Tabela XVII nam nazorno prikazuje razvoj in delo te postaje od leta 1945 do konca leta 1951.

Tabela XVII.

Kljub temu, da je število avtomobilov z izjemo v letu 1946 ostalo pri 5 vozilih, je število prevozov kakor tudi prevoženih kilometrov iz leta v leto silno naraščalo.

Jasno je, da so bili zlasti šoferji zelo obremenjeni, kajti število istih je od leta 1945 do 1951 se dvignilo komaj od 2 na 4 t.j. dvakratno, dočim je število prevozov se dvignilo skoro 6 kratno.

Največ bolnikov je bilo prepeljana na reševalnih avtomobilih na kirurški oddelki, drugo mesto pa zavzemajo bolnice ginekološko-porodniškega oddelka.

Delo otroških ustanov za otroke od 0 - 3 let starosti (Dečji dom in otroške jasli)

Takoj po osvoboditvi se je v Celju ustanovila otroška ustanova "Dečji dom", ki pa ni imel še takrat izrazitega značaja zdravstvene ustanove. V ta dom so se takrat sprejemale predvsem bosanske sirote, otroci